

Spørgsmaal, til Kirkeconcerter og desl., er forandret saaledes, at al saadan Brug af Kirken udelukkende maa bero paa Biskoppens eller Ministerens Samtykke, og desuden ere Ordene: „til Forhandlinger om kirkelige Spørgsmaal“ udeladte. Udvalget kan ligesaalet som i sin Tid Kirkekommissionen finde en saadan Indskrænkning nødvendig eller heldig og tror ikke, at det, som derved er tabt, kan opveies ved den ffete Tilføining, at „Sognepræsten kan tilstede Aflyngningen af Psalmer og kirkelige Sange og deres Ledfagelse af Orgel, naar derfor ingen Betaling tages“, da dette vist meget sjældent vil komme til Anvendelse.

Til § 12 er der føjet den Bestemmelse, at „for Opvarmning af Kirker, der have Barmeindretning, udenfor den almindelige Gudstjeneste for Menigheden og for Rengjøring maa erlægges den Betaling, der bestemmes af vedkommende Kirkeværge eller Kirkeinspektion, eller, hvis der ankes over Ubillighed, af Stiftsøvrigheden.“ Bortset fra den formentlig mindre heldige Affattelse, har man Intet imod denne Tilføining, om man end antager, at de herhen hørende Forhold uden Vanskelighed kunde ordnes ogsaa uden en udtrykkelig Lovbestemmelse.

Endelig er der givet § 13 en ny Affattelse, der dog kun medfører den Forandring af Indholdet, at § 12 har faaet Anvendelse paa Kirken i Citadellet Frederikshavn og paa Kirker i Hospitaler og lignende Stiftelser, hvilket maa anses for at være en Forbedring.

Skjøndt Udvalget saaledes kunde have ønsket, at flere af disse Endringer ikke vare foretagne, kan det dog ikke tillægges dem en saadan Bægt, at det paa Grund deraf vil til-

raade Thinget at sende Lovforslaget tilbage til Landsthinget, især da ogsaa Ministeren har sluttet sig til dem.

Af langt større Betydning er det derimod, at den Ret er borttagen, der i § 5 var indrømmet Sognebaandsløserne til under visse Betingelser at kunne faae den Præst, til hvem de havde sluttet sig, til at prædike for sig i deres Sognekirke. Udvalgets Flertal lægger megen Vægt paa det Middel, der derved var givet til et kraftigere Menighedsliv for Sognebaandsløserne, og kan ikke se rettere end, at det vilde baade umiddelbart og middelbart have fremhjulpet en Udvikling af det kirkelige Liv, som under den nuværende Tids nedbrydende Bestræbelser havde været meget usælselig; men Ministeren har ogsaa i Landsthinget erklæret, at han ikke kunde gaa ind paa Loven, naar denne Bestemmelse fastholdtes, og, da der saaledes neppe kan blive Valg imellem Andet end enten at opgave den hele Lov for i Alar eller at gaa ind paa den uden denne Bestemmelse, har Flertallet troet at maatte vælge det Sidste, idet Lovforslaget ogsaa uden den indeholder flere vigtige og længe savnede Fremskridt med Hensyn til Brugen af Kirkerne, saavel for Sognemenighederne i Almindelighed som for Sognebaandsløserne, og er holdt fri for Bestemmelser, der i væsentlig Grad kunde lamme de indrømmede Rettigheder.

I Genhold hertil indstiller da det hele Udvalg til Folkethinget:

at Lovforslaget vedtages uforandret, som det ertilbage sendt fra Landsthinget.

Casse,
Formand.

A. Christensen.

Høgshro,
Ordfører.

F. P. Jensen.

Madsen.

Høyer Møller.

H. C. D. Müller.